

Marijan F. Kranjc, generalmajor v pokoju

OTMAR KREAČIČ – generalpolkovnik, narodni heroj Jugoslovan, slovenskega rodu

*Otmar Kreačič - Kultura, generalpolkovnik
(Vojna enciklopedija, Beograd, 1961)*

Nadvse me je presenetilo, ko me je nedavno obiskovalec spletne strani vprašal, zakaj generalpolkovnika Otmarja Kreačiča - Kulture ni na mojem seznamu generalov in admiralov slovenskega rodu. Presenečen sem bil predvsem zato, ker sem generala Kreačiča poznal iz svojih prvih dni bivanja v JLA, ko je kot načelnik Politične uprave ZSLO zaneseno vodil akcijo opredeljevanja za jugoslovanstvo. Seveda je bil najbolj znan po svojem partizanskem imenu »Kultura« in po pravih črnogorskih brkih. Do včeraj se mi je zdelo, da je sodil med Črnogorce, čeprav sem vedel, da je bil hrvaški kader. Zato si je bilo treba najprej odgovoriti na vprašanje, kaj sta bila po narodnosti njegova oče in mati. Sledilo je nekaj poizvedovanj in telefonskih klicev. Kmalu nato, se mi je oglasila G. Kreačič, ki je imela popisano zgodovino rodu »trnjskih

Kreačičev« vse od polovice 17. stoletja. Posredovala mi je le del zapisov, ki bi me utegnili zanimati. Ob njihovem branju sem ostrmel od začudenja. Prisluhnite zgodbi, ki sem jo sestavil na podlagi teh nadvse zanimivih zasebnih virov!

Rodbina Kreačič iz Trnja pri Brežicah

V vasi Trnje pri Brežicah, domačije se še vedno drži hišno ime »P'r Krajáčič«, je živela skoraj dvesto let družina Kreačič (1798-1983)¹. Tu se je leta 1884 v številni družini rodil Janez Kreačič, oče Otmarja Kreačiča, katerega ime je v brežiški župnijski krstni knjigi zapisano kot Joannes. Nemško sta zapisana tudi ime in priimek Otmarjevega starega očeta Johanna Kreatschitscha, rojenega leta 1859, in prastarega očeta Joannesa, rojenega leta 1829.

¹ Leta 1983 je umrl Mihael/Miha Kreačič, Otmarjev stric in zadnji nosilec priimka Kreačič v Trnju. Potomci ene od Mihovih hčera še danes živijo na stari domačiji.

Republika Slovenija
Republic of Slovenia

Nadškofija Maribor
Cerkvena arhidiocese Mariborska
Ljudmila
Arhiv
Arhivum

KRSTNI LIST - Testimonium baptismi

Zajetja BREŽICE dne 15. 12. 2010 št. 45214/XXIII

Krsta knjiga: zvezek R 1852-1885 stran 436 št. 21
Lb. ocp. tomski poglavje numerus

Datum, kraj župnija rojstva Dies, locus parochialis natalis	06. 08. 1884, TRNJE 3, BREŽICE		
Datum krsta Dies Baptismi	06. 08. 1884		
Ime Nomen	JOHANNES		
zakonski, nezakonski, svobodni otrok, etc. legitimus, illegit., civ. legit. filius, filia	zakonski sin		
Krsta in rodbinsko ime, sin, vna	očeta patris	JOHANN KREACIČ, biser (ImetL, Lantak)	rojen., natus
	matere matris	JOSEFA geb. DERŽIČ	poročen., nupsit
			rojen., natus
Kraj, št. župnije baptizacije starcev Locus, num., parochialis baptizatorum parentum	TRNJE 3, BREŽICE		
Primek, ime, poklic, bogrov Cognomen, nomen, conditio, patronum	Wartl		
Krsta in št. Baptizans	Anton Perian		
Opomba (poslaskom, firma, potoka, itd.) Adnotatio (legitimus, confirmatus, etc.)			

Arhivska koda 5 EUR

 Josef Deržič
podpis - subscriptio

Krstni list Janeza Kreačiča, očeta Otmarja Kreačiča, 2011 (Avtorjev primerek)

V cerkvenih knjigah se je mogoče poučiti tudi o drugih prednikih, zato navajam različice priimka in letnice rojstva v časovnem zaporedju, kot so jih zapisovali župniki: Joannes Kreatschitsch (1804), Joannes Kraiachizh (1776), Josephus Crejeziz (1721), Joannes Kreizizh (1693) ter domnevna prednika Martinus Kreazizh in Jacobus Kre(a)shiz z letnicama rojstva 1657 in 1635.

Predniki Otmarja Kreačiča so se iz sosednjega Mosteca v Trnje preselili leta 1798. Ob pregledu najstarejših matičnih knjig župnije Brežice (1640-1666, 1666-1694, 1694-1709) je mogoče ugotoviti, da je

živel sredi 17. stoletja na tem področju 14 družin z vsemi zgoraj zapisanimi različicami priimka Kreačič.

Stara domačija P'r Krajáčič (od 1798) v Trnju št. 3. (foto Andrej Pinterič)

Kreačiči so bili ugledni vaščani slovenskega rodu, delovni in po duhu uporniki. Mnogi med njimi so bili tudi jugoslovansko usmerjeni.

Kot prvega omenjam Otmarjevega starega očeta Janeza, po domače Jančeta (1859-1941), občinskega svetnika in župana občine Zakot (del sedanje občine

Brežice).

Ko je Otmarjevemu staremu očetu Janezu leta 1879 umrl oče, je kot dvajsetletni fant prevzel kmetijo in skrbništvo nad tremi mladoletnimi sestrami: petletno Jožefo (Josipino ali Pepco), sedemletno Ano in 12-letno Antonijo. Kasneje se je Josipina poročila s Šolinc Jurijem, uradnikom iz brežiške odvetniške pisarne. Ana se je poročila z Rožman Jožefom, posestnikom iz Sromelj, Volčje 38, Antonia pa s Krošl Jožefom, pismonošo in hišnim posestnikom iz Brežic 76. Četrta sestra Agnes oz. Neža je bila ob očetovi smrti že polnoletna. Neža je imela nezakonsko hči Marijo, ki se je pred prvo svetovno vojno poročila s Francom Berlanom iz Artič.

Leta 1919 je Janez kot župan Zakota skupaj s krajani postavil spomenik borcem v prvi svetovni vojni. Spomenik stoji v bližini železniške postaje v Brežicah.

Janez je umrl naravne smrti septembra 1941 v 82-em letu. Štirinajst dni potem so Nemci odgnali v delovno taborišče njegovo 78-letno ženo in tri otroke z družinami.

*Spomenik udeleženem v 1. SV, Brežice, 1919.
(foto Andrej Pinterič)*

Na spomeniku je vklesano naslednje besedilo:

**UMRLIM IN PADLIM JUNAKOM
NAJ BOG SVETI RAJ PODELI,
UBOGIM RANJENCEM IN HROMIM
V LJUBEZNI POMAGAJMO VSI.
A ONIM, KI SREČNI IN ZDRAVI
POVRNEJO SE SPET DOMOV
NAJ SLAVA ZA NJIHOVA DELA
OSTANE DO POZNIH RODOV.**

**TA SPOMENIK POSTAVLJEN JE
PO TRUDU IN ZASLUGAH
JANEZA KREAČIČA ŦUPANA
JANEZA ŠETINCA ZAPISNIKARJA**

*Franc Kreačič - Sergej, Solun, 1918
(Kladivarji, Ljubljana, 1936)*

Kot drugega omenjam Otmarjevega strica Franca Kreačiča - Sergeja (1894–1968), upornika², solunskega borca, narednika srbske vojske in vojaka Rdeče armade, ki je v knjigi *Kladivarji* (1936, str. 341–342) kot Franjo Sergej Kreačič napisal svoje spomine pod naslovom *Invalid iz Dobrudže*. V Galiciji je leta 1915 zbežal iz avstro-ogske vojske, kjer je imel čin korporala, k Rusom. Ŧe naslednje leto je kot prostovoljec stopil v srbsko vojsko, postal solunski borec in narednik srbske vojske. Dobil je troje odlikovanj. Dokaz je tudi pričujoča fotografija iz tega zbornika. Ŧal so bili leta 1941 njegovi pisni spomini uničeni. Ko si je po Solunu pozdravil rane, se je vrnil v Sovjetsko zvezo in se priključil enotam Rdeče armade. Tam je tudi dobil ime Sergej. Domov v Trnje se je vrnil okoli leta 1921, a ga je policija zaprla in nato še nekaj časa nadzorovala. Družno si je ustvaril v Lučah v Savinjski dolini. Franc Kreačič-Sergej je tudi na mojem seznamu prostovoljcev srbske vojske in solunskih borcev.

Kot tretjega omenjam dr. Antona Krošla (1905–1945), zapisanega v medvojnih in povojnih dokumentih tudi kot Krošelj, znanega slovenskega zgodovinarja, pedagoga, politika, pesnika in publicista. Bil je sin Antonije Kreačič, sestre Janeza Kreačiča, Ŧupana Zakota in bratranec Otmarjevega očeta Janeza. Antonija se je leta 1892 poročila s poštarjem Jožefom Krošlom, sinom Franca Krošla in Margarete Pleterski, ki je v zgodnejših virih zabeležen tudi kot vrtnar v Attemsovi brežiški graščini. Po ustnem

² Franc Sergej navaja v svojih spominih, da je bil preganjan zaradi politične dejavnosti od leta 1912 in zaprt na ljubljanskem gradu leta 1914. Glede na to, da se gradivo o preganjanju Slovencev v Avstriji v času prve svetovne vojne hrani v fondih nekdanjega c. k. ministrstva za notranje zadeve, le-ti pa se nahajajo v upravnem arhivu na Dunaju, bi bila raziskava o tem poglavju Sergejevega Ŧivljenja dokaj zahtevna.

izročilu je bil mladi Jožef Krošl ob avstro-ogrski aneksiji Bosne konjevodec pri nekem visokem častniku.³

Ob 40- obletnici poroke Antonije Kreačič in Jožefa Krošla, 1932 (sedita)

Stojijo z leve proti desni: sin Jože, hčerka Marija in sinova Janez in Tone

(Družinski album Krošl-Šidjanin)

Anton/Tone Krošl je obiskoval klasično gimnazijo v Mariboru, kjer je začel prijateljevati z Edvardom Kocbekom in Antonom Trstenjakom. Kot izrazito socialno čuteč dijak in študent je bil aktiven član Krekove mladine. Tako je bil tudi urednik glasila krščanskosocialistične mladine *Ogenj*. S Kocbekom je sodeloval vse do 30-ih let, ko sta se njuna pota razšla⁴. Iz zgodovine je diplomiral na Filozofski fakulteti v Ljubljani, kjer je tudi doktoriral leta 1941 z disertacijo *Zemljiška odveza na bivšem Kranjskem: organizacija in delo zemljiškoodveznih organov 1849–1853*. Delal je kot profesor na Trgovski akademiji v Ljubljani in je bil tudi direktor svoje zasebne trgovske šole. Šolski muzej Slovenije v Ljubljani, hrani veliko gradiva o dr. Krošlu, saj je bil tako rekoč začetnik zasebnega šolstva na Slovenskem

*Prof. dr. Anton Krošl
(Šolski muzej RS, 1930)*

Leta 1941 je bil med ustanovitelji tajne organizacije *Pobratim*. Imeli so svojo obveščevalno službo in so izdajali so dva časopisa, in sicer *Vir* in *Pobratim*. Leta 1943 se je *Pobratim* priključil *Narodni legiji*. *Narodna legija* je bila vojaška organizacija, ki se je po razhodu z OF približala Jugoslovanski vojski v domovini - JVvD oz. slovenskim četnikom. Dr. Tone Krošl je zagovarjal zadnjo legalno vlado v Jugoslaviji. Sodeloval je z zavezniki (britanska in morda tudi francoska obveščevalna služba) in ni podpiral partizanov, ker je bil protikomunist.

³ Iz pričevanja Franca Berlana, sina Marije Kreačič.

⁴ O Kocbekovem razhajanju s Tonetom Krošlom lahko beremo v 21.-ih pismih E. Kocbeka dr. Antonu Trstenjaku (Sodobnost 1986, št. 10). V pismu T. Krošla E. Vilfanu iz Pariza leta 1929 pa Krošl kritizira Kocbekove križ arje, češ, da so preveč duhovni in ne zadosti socialni. (glej Ervin Dolenc, 1990).

Leta 1943/1944 je postal prvi šef propagandnega odseka četniškega Poveljstva za Slovenijo, kasneje pa tudi načelnik Državne obveščevalne službe – Dos, ki je bila obveščevalna služba Jugoslovanske vojske v domovini – JVVd (Kranjc, 2006). Zaradi ugotovljenih zvez z britansko obveščevalno službo, predvsem s polkovnikom Vladimirjem Vauhnikom, so Nemci 28. junija 1944 aretirali skoraj celotno vodstvo Dos-a in jih poslali v Dachau. Po nekaterih pričevanjih je umrl v tragediji ladje Cap Arcona.

Ťivljenje, delo in idejnopolitična pot pozabljenega ali celo zamolčanega intelektualca dr. Antona Krošla, bi vsekakor zasluŤilo temeljito raziskavo. Vendar bi bilo raziskovanje njegovega delovanja med leti 1941 in 1944 zahtevno in nepopolno zaradi pomanjkanja virov o tajnih organizacijah in obveščevalnih sluŤbah v tistem času.

Vsestranska in prav tako intelektualno močna osebnost je bil Antonijin prvorojenec JoŤe Krošl (1894-1978). E. Kocbek se v ne more naĉuditi, ko omenja, da je gornjegrajski kaplan obesil sluŤbo na klin in Ťel Ťtudirat v Avstrijo za kmetijskega referenta in se potem zaposlil pri velikem Ťupanstvu v Mariboru (Sodobnost, 1986, Ťt. 10). Ťe leta 1930 postane referent kmetijskega oddelka banske uprave (Uĉiteljski tovariŤ, 1930, Ťt. 32). Nato do konca druge svetovne vojne dela kot viŤji svetnik za kmetijsko Ťolstvo na banski upravi Dravske banovine v Ljubljani. Je zelo aktiven tudi v novi sluŤbi, kjer ga leta 1934 zasledimo kot tajnika Prosvetnega druŤva (Ponedeljski Slovenec, 1934, Ťt. 53). Leta 1944 ga zasledimo kot sopolpisnika⁵ pogodbe ob ustanovitvi Slovenskega ljudskega bloka SLB (Griesser, str. 104). Slovenski ljudski blok je bil skupni politični forum SLS, katoliŤke sredine, StraŤe in KA (KatoliŤke akcije), ki so se zdruŤili v boju proti komunizmu (ibid. str. 104). Po drugi svetovni vojni se vrne v duhovniŤki stan in deluje kot Ťupnik v Halozah – Cirkulane. Bil je tudi glasbeno nadarjen in je ustanovil cerkveni meŤani pevski zbor. Ta Ťe danes deluje v Cirkulanah in se imenuje »Cerkveni meŤani pevski zbor JoŤe Krošl«.

Javnosti je predvsem znan kot pionir na podroĉju pastoralne sociologije⁶ v Sloveniji, katero je tudi predaval na TeoloŤki fakulteti v Ljubljani in nato v Mariboru. Bil je tudi ĉastni kanonik mariborskega stolnega kapitlja ter *decanus emeritus*, zasluŤni dekan zavrŤke dekanije.

DruŤinske migracije Kreaĉiĉev v tujino

Janez Kreaĉiĉ, Ťupan Zakota 1919, (1859–1941) je bil sin kmeta (bauer und grundbesitzer), obĉinskega svetovalca⁷ in dolgoletnega zasluŤnega komornika Attemsove ustanovne cerkve sv. Rok, Joannesa Kreatschitscha (1829-1879) in Katharine Sorko (Zorko). Leta 1882 se je poroĉil z JoŤefo DerŤiĉ, kmeĉko hĉerjo iz BukoŤka 7. Imela sta 12 otrok, od katerih jih je preŤivelo Ťest.

NajstarejŤi, Janez, po domaĉe Ivan, rojen leta 1884, se je podal s trebuhom za kruhom proti Zagrebu in nato v Bosno, kjer so tedaj gradili ŤelezniŤko progo. Sedem hektarjev obdelovalne zemlje, travnika in gozda ter 20 arov vinograda je bilo premalo za delitev posesti, zato se je z Janezom odpravil tudi drugorojeni brat JoŤef, po domaĉe JoŤko, ki se je nazadnje naselil v Osijeku. JoŤkov edini otrok sin Fridrih, po domaĉe Fric,

⁵ Sopolpisnik pogodbe je bil kot Ťkofov odposlanec tudi prof. dr. Franc Lukman s katerim je JoŤe prijateljeval tudi po vojni, ki ga velikokrat obiskoval v njegovi Ťupnji v Halozah-Cirkulane. JoŤe pa je bil podpisnik SLB za Ťtajersko SLS.

⁶ Krošl, J. 1973. Uvod v pastoralno sociologijo. Celje: Mohorjeva druŤba.

⁷ Med obĉinskimi svetovalci zasledimo tudi Otmarjevega pradeda Janeza Kreaĉiĉa (1829-1879), in sicer Ťe leta 1877, kjer je podpisan kot 55. obĉinski svetovalec in cenilec pod skupno pritoŤbo 17.-ih obĉin glede viŤine stroŤkov cenitve posestev, zapuŤinskih obravnav itd., ki jih zaraĉunava ces. kr. notar oz. sodniŤki poverjenik... *Za obĉino Zakot : 55. Janez Kreaĉiĉ 1. r. (azred), obĉinski svetovalec in cen. (ilec) ... (Slovenski narod, letnik 10, Ťt. 59 (14.3.1877))*

je bil obetavni mladi šahist, katerega kratko tiviljenje se je končalo v vrtincih druge svetovne vojne.

Tretji sin Franc (Sergej) si je, po vrnitvi iz Rusije, ustvaril družino v Lučah v Savinjski dolini. Leta 1941 so Nemci izgnali Franca z ženo in štirimi otroki v Srbijo, kjer so ostali do leta 1945. V izgnanstvu je umrla Francova žena Ana Bratanič. Njegov sin Franc, po domače tudi Franjo, je bil po drugi svetovni vojni dolgoletni direktor RTC Krvavec (od 1958 do 1996).

Na domačiji v Trnju je ostal najmlajši sin Mihael, dve hčeri, Ana in Terezija, pa sta se poročili v Brežice in v Mostec. Leta 1941 so Nemci izselili tudi vse prebivalce Trnja, družine Miha, Ane in Terezije pa odpeljali v različna taborišča. Odpeljali so tudi 78-letno Otmarjevo staro mamo Jožefo Deržič. Klena kmečka hči je kljubovala krutim taboriščnim razmeram štiri leta. Podlegla je šele v splošnem kaosu ob kapitulaciji Nemčije. Na begu iz razpuščenega taborišča, ki ga shirana in onemogla ni več zmogla, je za vedno ostala nekje na obalah Baltika. Za mrtvo je bila razglašena 31. 12. 1945.

Janez Kreačič, oče Otmarja Kreačiča. Zagreb, 1940 (Družinski album Kreačič)

Tiviljenjska pot Otmarja Kreačiča, generala in narodnega heroja

Janez/Ivan Kreačič je v Bugojnu spoznal domačinko Ano Zmajlovič, hčerko Filipa Zmajloviča in Eleonore Mešek. Tam se jima je 27. 2. 1913 rodil sin Otmar. Družina se je leta 1925 preselila v Zagreb.⁸ Janez Kreačič je zaprosil za stalno bivališče na Hrvaškem šele leta 1937 in takrat so mu zapisali ime in priimek kot Ivan Kreačič.

Otmar je obiskoval gimnazijo v Banja Luki in v Zagrebu. Prvi dijaški kruh je začel služiti kot šepetalec v Narodnem gledališču v Zagrebu, kjer je ostal do leta 1935. Zaposlil se je kot delavec na progi Zagreb–Karlovac, nato pa v železničarski kurilnici v Osijeku. Član KPJ je postal leta 1937. Aktiven je bil tudi v sindikalni organizaciji, predvsem na političnem, prosvetnem in kulturnem področju. Kmalu ga je policija v Osijeku zaprla in izgnala iz mesta. Nato je 8. septembra 1937 odšel v Španijo in sodeloval v številnih bojih španske republikanske armade, najprej kot borec, pozneje pa kot referent za kulturno-prosvetno delo v bataljonu Đure Đakovića. Nazadnje je bil član štaba 129. internacionalne brigade.

⁸ Otmar se je rad spominjal, kako je šel skoraj vsako soboto z mlajšim bratom Miroslavom in sestro Greto iz Zagreba na obisk k starim staršem v Trnje. Ker je bil oče železničarski delavec, je imela družina zastoj prevoze na vlakih. V nedeljo popoldan pa so stari starši vnuke pospremili na vlak, domov pa so se vrnili otovorjeni s pridelki z vrta in domačega hleva. Pogosti obiski starih staršev pa so prinesli tudi marsikatero prigodo. Miroslav se je najraje spominjal obiskov v Čateških toplicah. Tam je bil zaposlen kot čuvaj njihov stric Miha, ki jim je omogočal, da so se brezskrbno kopalji, ne da bi plačali vstopnino. Zato jim ni bilo težko, ko so morali kdaj pa kdaj pot od železniške postaje v Brežicah do toplic prehoditi. Rad se spominja tudi, da se je, kot vneti ljubitelj pisane besede, večkrat napotil v brežiško knjigarno. Mladega radovedneža, ki si ni mogel kupiti knjig, je opazil lastnik knjigarne, ki se je potem z njim večkrat pogovarjal. Miroslav je še znal povedati verze v slovenščini, ki jih je knjigarnar zapisal v knjigo, ki mu jo je podaril. Tja je ta knjiga s posvetilom brežiškega knjigarnarja, kot tudi marsikaj drugega, izginila v vihrah druge svetovne vojne.

Po končani španski državljanski vojni je bil med leti 1939–1941 zaprt v treh koncentracijskih taboriščih v Franciji. Po okupaciji Francije so ga Nemci deportirali v Nemčijo, v München. Spomladi 1941 je bil tudi v gestapovskem zaporu v taborišču Braunschweig, skupaj s Kosto NaĐm, Danilom Lekićem in Dušanom Kvedrom. Vsi so bili potem generali JLA. Po nalogu partije se je sredi leta 1941 ilegalno vrnil v Jugoslavijo. Pri prehodu na ozemlje NDH so mu pomagali sorodniki iz Mosteca.

V Zagrebu je Otmar najprej sodeloval pri organizaciji ilegalnih tiskarn, nato pa so ga poslali na osvobojeno ozemlje. Kot vodja agitpropa CK KP Hrvaške je organiziral izhajanje prvih partizanskih časnikov na Hrvaškem: *Vjesnika*, *Partizana*, *Dnevnih novina*, *Naprijeda* in drugih. V tem obdobju se je odlikoval tudi pri obrambi partizanskih bolnišnic, ko je samo z dvema desetinama oboroženih borcev preprečeval napade premočnih italijanskih enot. Kljub temu so jim prizadejali velike izgube in tako uspeli rešiti ranjene in bolne borce.

Februarja 1944 je postal politični komisar 12. slavonske divizije, kmalu zatem pa politični komisar 6. slavonskega korpusa NOV Jugoslavije. Na obeh dolžnostih je pokazal izreden pogum v vseh borbah, ki sta jih vodili omenjeni enoti na sremski fronti. Bil je predvsem dober strateg in poveljnik. Na tej dolžnosti je ostal do konca vojne.

Po osvoboditvi je postal prvi pomočnik načelnika, nato tudi načelnik Glavne politične uprave JA oziroma načelnik Uprave za politično-pravne zadeve v Državnem sekretariatu za ljudsko obrambo. Takrat je bil povišan v čin generalmajorja. Zaradi osebnega poguma med vojno, je bil 20. 12. 1951 proglašen za narodnega heroja. Leta 1955 je bil postavljen za podsekretarja v Državnem sekretariatu za ljudsko obrambo.

Povišan je bil tudi v čin generalpolkovnika. Sredi 60-ih let (1964) se je umaknil v civilno življenje, redno pa je bil upokojen leta 1973. Je nosilec najvišjih jugoslovanskih in tujih odlikovanj. Ob tem velja poudariti zanimivost, in sicer, da je prejel Otmar Kreačić odlikovanje od ruskega predsednika Mihaila Gorbačova leta 1988 ob njegovem obisku v Beogradu. Torej 25 let po Otmarjevi »tihi« odstranitvi z vseh državnih funkcij.

Opravljal je tudi pomembne državne in partijske dolžnosti. Tako je bil član Centralne revizijske komisije KPJ (izvoljen na V. kongresu KPJ), član CK KP Hrvaške (izvoljen na II. kongresu KPH), ljudski poslanec Zvezne narodne skupščine, član CK ZKJ (izvoljen na VI., VII. in VIII. kongresu ZKJ), predsednik Opolномоštva CK ZKJ za JLA, generalni sekretar Nacionalnega združenja španskih borcev, član Zveznega odbora SZDLJ in predsednik Zveze za telesno vzgojo Partizan.

Bil je velik ljubitelj lova in športa, saj ga mnogi poznajo kot soustanovitelja NK Partizan v Beogradu, ki je bil oktobra 1945 ustanovljen kot nogometna sekcija pri Domu JLA v Beogradu. Malo je znano, da se je ljubiteljsko ukvarjal s slikarstvom. V spominski Hiši cvetja na Dedinju v Beogradu v Titovem delovnem kabinetu je bila razstavljena tudi njegova slika, krajinski motiv z inicialkama O. K.

General Otmar Kreačić je bil tretji človek JLA⁹, saj je poleg Vrhovnega poveljnika maršala Tita in načelnika GŠ JLA vse do 1964 neposredno vodil tretji najvažnejši sektor

⁹ Iz Memoarov Svetozarja Vukmanovića - Tempa (1982), ki je bil od 1945–1946 kot generalpodpolkovnik načelnik Politične uprave JA in obenem 2. pomočnik ministra za ljudsko obrambo maršala Tita, je razvidno, da je bil njegov pomočnik polkovnik Otmar Kreačić gonilna sila politično-pravnega sektorja. Potem ko je leta 1947 Vukmanović zapustil JA in postal minister za rudarstvo, je njegov položaj 2. pomočnika ministra za ljudsko obrambo in obenem načelnika Politične uprave JA prevzel generalmajor Otmar Kreačić. V njegov sektor so sodili, poleg same politične uprave, še vojaško tožilstvo JA, vrhovno vojaško sodišče, pravni oddelek in XII. uprava (KOS). Iz monografije o sestavi in delovanju ZSLO (1989) je razvidno, da je bil general Otmar Kreačić v obdobju 1947–1953 na položaju 2. pomočnika ministra za ljudsko obrambo in vrhovnega poveljnika, od 1953–1964 pa na istem položaju kot podsekretar Državnega sekretarja za ljudsko obrambo. Leta 1964 se je dejansko tudi končala njegova politična pot.

JLA, in sicer politično-pravni. Obenem je bil vse do leta 1953, ko so bili ukinjeni politični komisarji, tudi neposredni vodja uprave KOS-a oz. XII. uprave KOS, kar pomeni, da je bil nadrejeni načelniku KOS-a generalu Jefti Šašiću. Ni pa bil general Otmar Kreačić nikoli pripadnik Ozne oz. Kosa, kot so mu to nekateri pripisovali¹⁰.

Od leta 1945 je Otmar živel v Beogradu, a je pogosto obiskoval domače, strica Miho v Trnju in teto Rezko v Mostecu. Bil je poročen z Olgo Ťerdik, z ilegalnim imenom Ťoga¹¹, dipl. oec. in Titovo partijsko kurirko od leta 1937 ter hčerko Ťerdik Lamberta, ing. gozdarstva in upravnika veleposestniških gozdov v D. Mihaljevcu v Medjimurju. Olga Kreačić je bila direktorica Tanjuga in nato do leta 1967 državna podsekretarka na ministrstvu za informacije. Zakonca nista imela otrok. Umrl je leta 1992, soproga pa leta 1988. Oba sta pokopana v Beogradu.

Za generala Otmarja Kreačića se je vedelo, da je bil rojen v Bosni, da je bil Hrvat po materi, tudi Jugoslovan po prepričanju, nismo pa vedeli, da je bil Slovenec po očetu!

Nekoč pač nismo spraševali po nacionalnosti ...

Zato bo njegova uvrstitev med slovenske generale in narodne heroje zagotovo najbolj razveselila njegove sorodnike v Sloveniji in po svetu ter krajane Trnja in okolice.

General Otmar, dobrodošel med nami!

Levo: z maršalom Ťukovom, Beograd, 1957(Družinski albumi)

¹⁰ Jakšić, P. Nad uspomenu. 1990. Beograd: Rad.

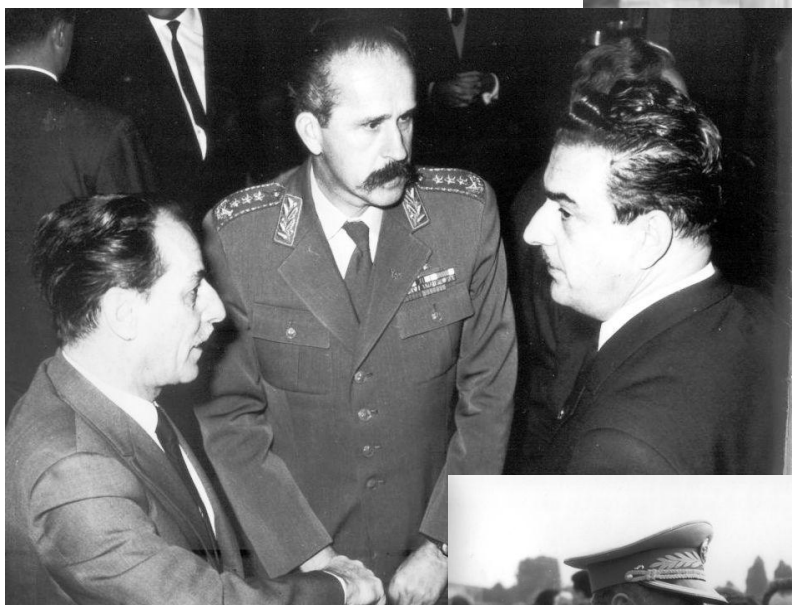
¹¹ Prof. dr. sc. Mladen Ťerdik (1909-1988), profesor na Fakulteti za tehnologijo v Zagrebu je nekoč povedal, da je s sestro Olgo in prijatelji pred drugo svetovno vojno redno obiskoval slovenske gore. Olga je bila tako kondicijsko utrjena pohodnica, da so ji prijatelji v šali rekli, da skače po skalah kot Ťoga. Zakaj naj bi jo, sicer pogovorni kajkavci, poimenovali s slovensko besedo *Ťoga* in ne hrvaško *lopta*, ne moremo več preveriti. Zato menim, da je bolj verjetno, da je Ťoga akronim, sestavljen iz začetnic njenega priimka in imena ter zadnjega zloga imena.

»Čikpauza« s soprogo Olgo, Beograd, 1953 (Društinski albumi)

Zgoraj desno: »vrh JLA« na Kalemegdanu, Beograd, 1961: Tito, Otmar Kreačić in Ivan Gošnjak v ozadju (Društinski albumi)

Otmar s Kočo Popovićem. Beograd 1962 (Društinski albumi)

Maršal Tito, indijski predsednik Javaharlal Nehru se pozdravlja z Otmarjem, (Društinski albumi)

Pozdrav s Kennethom Kaundo, prvim predsednikom Zambije. (Društinski albumi)

Viri:

Arhivi

1. Arhiv Mariborske nadškofije, *Krstni list za Janeza Kreačiča*. 15. 12. 2010.
2. Kreačič, G. *Rodbinska kronika*.
3. Arhiv Mariborske nadškofije: *Izpisi iz matičnih knjig tuپnije Breطice..*
4. Marko Šidjanin, vnuk dr. Antona Krošla. *Razni dokumenti iz ARS*.

Literatura:

1. Bjelica, O. 1983. *Vojna akademija kopnene vojske 1944–1984*, Beograd.
2. Kranjc, M. F. 2006. *Plava garda – poveljninkovo zaupno poročilo*. Maribor: Pro-Andy.
3. Kranjc, M.F. 2011. *Legendarni slovenski obveščevalci*. Maribor: Pro-Andy, str. 136/137.
4. Dolenc, E. 1990. *Krekova mladina. Prispevki za novejšo zgodovino*, št. 1/2, str. 49-70.
5. Gresser-Pečar, T. 2007. *Razdvojeni narod. Slovenija 1941–1945*. Ljubljana: Mladinska knjiga, zb. Tępnice.
6. Jakšič, P. 1990. *Nad uspomenama*, 2. del. Beograd: Rad.
7. Trstenjak, A. 1986. *Edvard Kocbek, ekstatična osebnost, ne politik*. Sodobnost, št. 8/9.
8. Vukmanović, S.T. 1982. *Revolucija koja teče – Memoari*, I.–IV, del. Zagreb: Globus
9. *Razvoj oružanih snaga SFRJ 1945–1985*. 1989. Beograd: Savezni sekretarijat za narodnu odbranu II.
10. Jakovina, T. 2002. *Sjećanja koja čine povijest: razgovori s Miroslavom Kreačičem, veleposlanikom i diplomatom FNRJ/SFRJ*, Zagreb: Časopis za suvremenu povijest, št.3.
11. *Dobrovoljci kladivarji Jugoslavije 1912–1918*. 1936. Ljubljana: samozaložba »Sreskih organizacij Saveza ratnih dobrovoljaca Kraljevine Jugoslavije«.
12. *Zbornik narodnih heroja Jugoslavije*. 1958. Beograd: Omladina.
13. *Vojna enciklopedija*. 1962. Beograd.

Internetni:

1. dLib (digitalna knjižnica Slovenije): *Domovina*, letnik 16, št. 38 (2.4.1906).
2. dLib: *Slovenski narod*, letnik 10, št. 59 (14.3.1877).
3. dLib: *21 pisem Edvarda Kocbeka Antonu Trstenjaku 1927–1933*. Sodobnost št. 10, 1986.
4. dLib: *Učiteljski tovariš*, 1930, št. 32
5. Kranjc, F.M.: *Vojaštvo – Militray*, <http://users.volja.net/marijankr>

Grafični prikaz sorodstvenih razmerij ključnih oseb, o katerih govori pričujoče besedilo.

